

Jeg kunde maaske, medens jeg er ved Statsbanerne, udtale min Tilslutning til, hvad der forrige Gang, da Finansloven her var til Behandling, blev udtalt af det ærede Medlem for Horsens Landkreds med Hensyn til den eventuelle Forhøjelse af Billettaksterne for at skaffe bedre Balance paa Statsbanernes Regnskab. Det er saaledes, at efter den sidste Regnskabsberetning for Statsbanerne er der over $1\frac{1}{2}$ Million Rejser paa 100 Kilometer og derover. Selv om man forhøjede Billetprisen for disse Rejser paa 100 Kilometer eller derover gennemsnitlig med 1 Kr., tror jeg ikke, det vilde mærkes føleligt for dem, der rejse paa de lange Afstande, og det vilde skaffe $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mere Indtægt for Statsbanerne.

Det er ogsaa i denne Forbindelse værd at mærke sig, at naar vi i Løbet af de sidste 10 Aar have anvendt 156 Mill. Kr. til den saakaldte Forøgelse af vor Formue, er der deraf anvendt noget over 18 Mill. Kr. til Afdrag paa Statsgælden, omtrent 27 Mill. Kr. til forskellige Udlaan, men paa § 27 II. er der i den Tid anvendt over 110 Mill. Kr. til Jernbane- og Havneanlæg. Jeg tror ikke, at det er en virkelig sund Finanspolitik at anvende saa store Beløb til Formueforøgelse, og saa af denne Formue faa 1 pCt. i Rente. Jeg tror, man med nogen Ret kan sige — jeg kommer stadig tilbage til Jernbanerne, de have, som jeg sagde før, min specielle Kærlighed —, at ligesom vi, naar vi ville have elektrisk Lys og jeg ved ikke hvilke andre Bekvemmeligheder i vore private Huse, selvfølgelig maa betale for det, saaledes er det ikke mere end rimeligt, at de, som rejse, efterhaanden som man imødekommer de mange Krav, de stille, maa betale for det. I det hele tror jeg ikke, det er muligt at gennemføre den Spar-sommelighed, som der har været saa megen Tale om og som jeg ogsaa gerne vil gøre mig til Talsmand for, medmindre vi fastholde det gode gamle Venstreprincip, at naar Folk kræve noget paa det ene eller det andet Omraade, hvad enten det er Bekvemmeligheder eller socialøkonomiske Reforme, maa de betale, hvad det koster. Der er noget usundt i, at man bliver ved med at kræve og kræve og faar sine Krav opfyldte, uden at det mærkes i ens Portemonnæ.

Jeg skal, som sagt, erkende, at der er overordentlig stor Vanskelighed for Regeringen ved vore økonomiske Forhold, men det kan ikke fritage Regeringen for at tage fat paa ogsaa andre Opgaver end

dem, der bleve nævnte af den ærede Konseilspræsident. Der er mange Opgaver af dem, jeg synes ligge for i første Række, der ville kunne løses uden nogen direkte Udgift for Statskassen. Her behøver jeg ikke at holde mig alene til, hvad jeg kortelig har nævnt, Valgkredsloven og Grundlovsændringen, de koste ingen Penge, jeg kan ogsaa nævne adskillige andre Spørgsmaal. Jeg kunde f. Eks. nævne saadanne Spørgsmaal som dem, der hænge sammen særlig med Kirke- og Skolesagens Ordning. Jeg vil dog ikke misforstaas, jeg ønsker ikke at kalde paa Forslaget om en Kirkeforfatning her, men det er af den Slags Sager, som ikke koste Penge. Jeg gaar da ud fra, at man kan ordne denne Sag, uden at det koster Penge. Der er saadan en Sag som den, der for Resten allerede foreligger i Landstinget og har foreligget her i Folketinget, om Værdistigningsafgiften. Den giver endog Penge og hører til de Sager, som der er al Grund til at tage fat paa, og som jeg haaber, at man fra Venstres Side vil søge at faa fremmet. Jeg kunde ogsaa nævne et andet Spørgsmaal, som har været fremme, et Spørgsmaal, som man har sammenfattet i Ordet: Jordspørgsmaalet, tvungen Fæsteafløsning. Jeg er tilbøjelig til at tro, at der vil være Mulighed for at løse ogsaa et saadant Spørgsmaal uden nogen større direkte Udgift for Statskassen. Jeg udkaster i saa Henseende til nærmere Drøftelse og Overvejelse den Tanke, om man ikke ved at benytte den allerede oprettede Hypotek- og Tiendebank som en Slags Afløsningsinstitut eller Kreditforening, eller hvad man nu vil kalde det, kunde naa til at faa ordnet baade Fæsteafløsningen og maaske Jordspørgsmaalet paa en for de paagældende tilfredsstillende Maade, uden at det krævede andet direkte Tilskud fra Statskassen, end hvad der ligger i, at der er forbundet nogle Omkostninger med selve Administrationen af Afløsningen.

Det er mit Haab, at der fra Venstres Side vil blive arbejdet paa at faa den Samling mellem Venstregrupperne, som jeg fremdeles haaber paa, bragt i Stand paa Grundlag af et Arbejde paa de Opgaver, der ligge for. Jeg blev som sagt noget skuffet i mine Forventninger til Regeringen ved de Udtalelser, der fremkom i Gaar. Jeg har fremdeles en Følelse af, at Regeringen i høj Grad sidder paa det negative, paa Kritikken af tidligere Tidens — efter deres Opfattelse — Synder, jeg vilde hellere sige: tidligere Tidens udmærkede Handlinger. Men det kan jo være,